

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 81/2019-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. mája 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť JUDr. Mariána Kollára, IČO 31957285, Mnoheľova 22, Poprad, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Marcel Mašan, s. r. o., Školská 257, Veľký Slavkov, v mene ktorej koná advokát JUDr. Marcel Mašan, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 1 Cob 33/2017-160 zo 6. februára 2018 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obdo 58/2018 z 25. októbra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť JUDr. Mariána Kollára o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. februára 2019 doručená ústavná sťažnosť JUDr. Mariána Kollára, IČO 31957285, Mnoheľova 22, Poprad (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného

práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 Cob 33/2017-160 zo 6. februára 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Obdo 58/2018 z 25. októbra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Sťažovateľ sa v procesnom postavení žalobcu domáhal na Okresnom súde Poprad (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Cb 55/2014 zaplataenia sumy 1 328 € spolu s úrokmi z omeškania v sume 0,1 % za každý deň omeškania od 3. októbra 2012 do zaplataenia.

Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ a žalovaný uzavreli zmluvu o nájme nebytových priestorov 30. júna 2011 na dobu určitú (do 1. septembra 2012).

Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol, že žalovaný „prevádzkoval predmet nájmu ako [REDAKOVANÉ] až do 30. 9. 2012“.

Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukázal na § 676 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa nájom skončí uplynutím doby, na ktorú sa dojednal, ak sa prenajímateľ s nájomcom nedohodnú inak. Sťažovateľ ďalej v ústavnej sťažnosti uviedol: „Ak nájomca užíva veci aj po skončení nájmu a prenajímateľ proti tomu nepodá návrh na vydanie veci alebo na vypratanie celej nehnuteľnosti na súd do 30 dní, obnovuje sa nájomná zmluva za tých istých podmienok, za ktorých bola dojednaná pôvodne. Nájom dojednaný na dobu dlhšiu ako rok sa obnovuje vždy na rok, nájom dojednaný na kratšiu dobu sa obnovuje na túto dobu.“

Ako vyplývalo z bodu 5. článku VI predmetnej zmluvy o nájme nebytových priestorov, bolo povinnosťou nájomcu protokolárne odovzdať prenajímateľovi nebytové priestory najneskôr k 1.9. 2012 s ich uvedením do pôvodného stavu, tak ako ich prevzal do užívania ku dňu vzniku nájomného vzťahu. Túto zmluvnú povinnosť si... nesplnil.

Ako vyplýva z bodu 1. článku III. Doba nájmu predmetnej nájmovej zmluvy, nájom uzavretý na dobu 1 roka sa obnovuje súčinnosťou od 2.9.2012. Vzhľadom na obnovenie nájmovej zmluvy... pokračovala aj povinnosť uhrádzať mesačné nájomné v sume 2 234,00

€. ...zaslanú faktúru č. 023/12 zo dňa 1.10.2012 za mesiac október 2012 nezaplatil v deň splatnosti, t. j. do 2.10.2012.

Sťažovateľ si... uplatnil iba zaplatenie sumy 1328 € z faktúry 023/12 a to z dôvodu, že služby spojené s nájmom za mesiac október 2012 vo výške 906 € neboli poskytnuté.“

3. Okresný súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 9 Cb 55/2014 z 22. decembra 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) tak, že žalobe sťažovateľa vyhovel.

Proti rozsudku okresného súdu podal žalovaný odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že zmenil rozsudok okresného súdu a žalobu zamietol.

Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie a dovolacie dôvody vyvodil z § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Najvyšší súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že dovolanie odmietol.

4. Sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu uviedol, že krajský súd úmyselne zmenil skutkový stav, rozhodol arbitrárne a v rozpore so skutkovým stavom a objektívne vyhodnotenými dôkaznými prostriedkami zistenými okresným súdom.

Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ vytýka postupu krajského súdu najmä to, že „... hrubým spôsobom porušil taxatívne vymedzenú dikciu ustanovenia § 676 ods. 2 Obč. zák., v zmysle ktorej, ak nájomca predmet nájmu po skončení nájmu nevyprace a neodovzdá prenajímateľovi, pokračuje konkludentne v nájomnom pomere. V danom prípade bolo povinnosťou nájomcu ukončiť nájomný vzťah najneskôr k 1.9.2012. Tým, že žalovaný pokračoval v nájomnom vzťahu po 1.9.2012, došlo k obnoveniu nájomnej zmluvy za tých istých podmienok, za akých bola dojednaná pôvodne...“. Vo vzťahu k porušeniu už označených práv sťažovateľ uviedol, že napadnutý rozsudok krajského súdu je arbitrárny a prekvapivý, keďže sa krajský súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe, avšak tento odklon v napadnutom rozsudku riadne neodôvodnil.

5. Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd porušil právo na spravodlivý súdny proces tým, že dovolanie odmietol v zmysle § 422 CSP. Sťažovateľ argumentuje, že „... *podstatou dovolania bolo, že odvolací súd zmenil prvostupňové rozhodnutie a žalobu zamietol.*“.

6. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho ústavnej sťažnosti rozhodol týmto nálezhom: „*Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu SR č. 5Obdo/58/2018 zo dňa 25. 10. 2018 a rozsudkom Krajský súd v Prešove č. 1Cob/33/2017-160 zo dňa 6.2.2018 porušené bolo.*

Uznesenie Najvyššieho súdu SR č. 5Obdo/58/2018 zo dňa 25. 10. 2018 sa zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie.

Rozsudkom Krajský súd v Prešove č. 1Cob/33/2017-160 zo dňa 6.2.2018 sa zrušuje a vec vracia Krajskému súdu SR na ďalšie konanie.

Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 2 000,- € ktoré sú Najvyšší súd SR a Krajský súd Prešov spoločne a nerozdielne povinní zaplatiť do 30. dní od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia.

Najvyšší súd SR a Krajský súd v Prešove sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť sťažovateľovi trovy konania...“

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene

a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13, § 16 až § 28, § 32 až § 248, § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

10. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

11. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

12. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. a) až g) zákona o ústavnom súde.

13. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

14. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho práv nesprávnym a prekvapivým rozhodnutím krajského súdu, ktorý „*hrubým spôsobom porušil taxatívne vymedzenú dikciu ustanovenia § 676 ods. 2 Obč. zák.*“, a následne nesprávnym posúdením prípustnosti dovolania zo strany najvyššieho súdu.

K namietanému porušeniu práv napadnutým rozsudkom krajského súdu

15. Ústavnú sťažnosť proti napadnutému rozsudku krajského súdu vo vzťahu k namietanému porušeniu práv je potrebné odmietnuť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu, ktorá je plne aplikovateľná i po zmene právnej úpravy, o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 56/2019, II. ÚS 386/2017, I. ÚS 88/07).

16. Krajský súd v napadnutom rozsudku podrobne opísal zistený skutkový stav, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal, a v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku s ohľadom na vykonané dokazovanie uviedol: „*Z obsahu spisu, a to najmä výpovedí žalobcu, žalovaného a vypočutých svedkov vyplýva však, že Zmluva o nájme bola uzavretá na dobu určitú, avšak ústne mohla byť a bola uzavretá do 30.9.2012. Nebytové*

priestory boli zo strany žalovaného odovzdané dňa 27.9.2012, čo potvrdili aj obidve strany sporu.

Z uvedeného potom vyplýva, že žalobca nemôže byť v konaní úspešný, ak požaduje zaplatenie nájomného za mesiac október, kedy je zrejmé, že žalovaný nebytové priestory už neužíval. Nemôže teda požadovať zaplatenie nájomného, či náhradu za bezdôvodné obohatenie, pretože bolo preukázané, že žalovaný nebytové priestory odovzdal. Z obsahu vykonaného dokazovania je zrejmé, že nájom nebytového priestoru bol účastníkmi jednoznačne dohodnutý na dobu určitú, t. j. do 1.9.2012, ústnou dohodou do 30.9.2012, a odvolací súd má za to, že ust. § 676 ods. 2 Občianskeho zákonníka, sa na nájom nebytových priestorov v tomto prípade nevzťahuje, pretože bolo preukázané, čo je rozhodujúce, že predmet nájmu bol odovzdaný žalobcovi najneskôr 27.9.2012, bol teda vrátený žalobcovi ako nájomcovi a nemohlo teda dôjsť k predĺžovaniu nájmu a uplynutím dohodnutej doby sa nájom skončil. V danom prípade bolo preukázané, že nebytový priestor bol žalobcovi odovzdaný riadne, žalovaný ho užíval do konca mesiaca september (do 27.9.2012), ďalej ho fakticky už neužíval a bolo preukázané aj to, že žalovaný vrátil žalobcovi kľúče od nebytového priestoru. Žalobca naopak nepreukázal, že by žalovaný po 1.10.2012 nebytový priestor užíval, najmä za situácie, že požaduje zaplatenie nájmu za mesiac október 2012.“

17. Súčasťou konštantnej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách.

Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z

ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

18. Poukázaním na citovanú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku ústavný súd konštatuje, že krajský súd dostatočne a jasne formuloval závery, na ktorých založil tvrdenie o predĺžení nájomného vzťahu medzi sťažovateľom a žalovaným (najmä body 13, 14, 17 napadnutého rozsudku), a napadnutý rozsudok dostatočne a ústavne konformným spôsobom odôvodnil. Ústavný súd tiež považuje za potrebné zdôrazniť, že sťažovateľ, ako aj žalovaný nemali reálny záujem na trvaní nájomného vzťahu, čo *de facto* v priebehu konania potvrdili obe strany.

K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu

19. Sťažovateľ v dovolaní odôvodnil porušenie svojich práv § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Podstatu námietok proti napadnutému uzneseniu tvorí nesúhlas sťažovateľa so závermi najvyššieho súdu, z ktorých vyvodil svoje rozhodnutie. Ústavnú sťažnosť treba aj v tejto časti považovať za zjavne neopodstatnenú.

20. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP, resp. námietke sťažovateľa o nedostatočnom odôvodnení a nezákonnosti napadnutého rozsudku krajského súdu, uviedol: „*Odvolaciemu súdu nie je možné dôvodne vytýkať, že sa vo svojom rozhodnutí v odôvodnení dostatočne nevysporiadal s argumentáciou sporových strán. Odvolací súd sa so základnými odvolacími námietkami žalovaného zaoberal, stotožnil sa s nimi a odpovedal na ne v bodoch 12 až 19 svojho rozhodnutia. Výslovne konštatoval, že sa stotožňuje o tvrdeniami žalovaného, že písomne bola nájomná zmluva dohodnutá na dobu určitú do 01.09.2012, avšak na základe dôkazov mal za to, že ústne bola medzi stranami nájomná zmluva uzavretá do 30.09.2012. Skonštatoval, že ak bol predmet nájmu odovzdaný žalobcovi najneskôr dňa 27.09.2012, nemohlo dôjsť k predĺženiu nájmu a uplynutím ústne dohodnutej nájomnej zmluvy sa nájom skončil, teda že na daný prípad sa ust. §676 ods. 2 OZ nevzťahuje.*

Preto odvolací súd uzavrel, že žalobca nemôže byť úspešný ak požaduje zaplatenie nájomného za mesiac október, nakoľko je zrejmé, že žalovaný nebytové priestory nevyužíval a žalobcovi ich odovzdal. Odvolací súd teda dostatočne objasnil, prečo zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie a s oporou v zákone svoje závery aj právne kvalifikoval.“

21. Vo vzťahu k námietke o prekvapivom rozhodnutí krajského súdu najvyšší súd v relevantnej časti napadnutého uznesenia uviedol: *„Z obsahu spisu vyplýva, že strany sporu mali dostatočný priestor argumentovať a tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska ukončenia nájomnej zmluvy a odovzdania nebytového priestoru. Žalobca aj žalovaný túto možnosť v konaní využili a súd sa jednotlivými námietkami žalovaného aj žalobcu zaoberal a aj vysporiadal.*

Dovolací súd konštatuje, že v danom prípade nemožno rozhodnutie odvolacieho súdu považovať za prekvapivé s prípadným procesným dôsledkom, ktorým by došlo u žalobcu k porušeniu práva na spravodlivý proces. Rozhodnutie odvolacieho súdu tak nevykazuje znaky prekvapivého a arbitrárneho rozhodnutia...“

22. Najvyšší súd zdôraznil, že pokiaľ k procesnej vade konania došlo podľa názoru sťažovateľa podľa § 420 písm. f) CSP v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci, „... tak dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že § 420 písm. f) CSP dáva porušenie práva na spravodlivý proces do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nemôže zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože právnym posudzovaním veci súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona a ani procesné práva účastníka...“.

23. V závere napadnutého uznesenia najvyšší súd konštatoval, že pokiaľ je dovolanie odôvodnené § 421 ods. 1 písm. a) CSP, tak prípustnosť dovolania je v týchto prípadoch obmedzená § 422 CSP, v zmysle ktorého je dovolanie neprípustné v tzv. bagateľných veciach (predmetom konania bola suma 1 328 €). Ak ide o bagateľnú vec, dovolací súd dovolanie odmietne bez toho, aby skúmal správnosť záverov odvolacieho súdu.

24. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd rozsiahlo, dostatočne a presvedčivo odôvodnil záver napadnutého uznesenia o tom, prečo nie je dovolanie sťažovateľa prípustné. Prijaté závery sa v rámci skutočností, ktoré sú ústavnému súdu z obsahu ústavnej sťažnosti a z obsahu pripojených listinných dôkazov známe, nejavia ani ako arbitrárne, ale ani ako zjavne neodôvodnené.

25. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu.

Pravidlá týkajúce sa prípustnosti dovolania majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Jednako tieto pravidlá alebo ich používanie nemôžu týmto osobám zabrániť, aby využili existujúci opravný prostriedok (napr. I. ÚS 4/00; vec Pérez De Rada Cavanilles c. Španielsko, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 28. 10. 1998). Otázku posúdenia prípustnosti dovolania rieši zákon. Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľov v prípade, ak zákonné pravidlá dovolanie nepripúšťajú (m. m. IV. ÚS 35/02). Postup súdu v súlade so zákonom nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označeného práva sťažovateľa (m. m. I. ÚS 156/2018, II. ÚS 465/2017).

26. Ústavný súd uvádza, že za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd je na prvom mieste zodpovedný všeobecný súd. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo ratifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

27. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (m. m. II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (m. m. II. ÚS 465/2017).

28. Keďže ústavný súd vzhľadom na uvedené nezistil žiadnu možnosť porušenia sťažovateľom označených práv, dospel k záveru, že je potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. mája 2019